

τὴν ἀπαισίαν εἶδῃσιν, ἢν θὰ σὰς ἐκόμισεν ὁ τηλεγράφος, τοῦ συγγεροῦ ἐγκλημάτος τοῦ φόνου τοῦ Δημάρχου Κτημενίων Ν. Γαλλῆ. Ὁ Γαλλῆς ἦν φίλος τοῦ κ. Βουλπιώτου καὶ ὑποψήφιος τῆς συμπολιτεύσεως. Ἀλλ' ἀνέκαθεν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Εὐρυτανίας ἡ ἐκλογικὴ πάλη ὑπῆρξεν εὐγενεστάτη, εἰρηνικὴ, ἀληθῆς πανήγυρις. Ἰδίᾳ δὲ ὁ φονευθεὶς ἐπιστήμων ἱατρός, εὐγενὴς τοὺς τρόπους, συμπαθητικώτατος τὴν μορφήν καὶ νεώτατος τὴν ἡλικίαν, ἡγαπάτο παρ' ὅλων. Ἔχω ἀδιάσειστον πεποίθησιν, ὅτι τὸ μυστὸν ἐγκλημα εἶναι ἀσχετον ὅλως πρὸς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα καὶ ὅτι ἐπράχθη ὑπὸ κακούργου, κύριος οἶδε διὰ ποίους λόγους ἀτομικούς. Οἱ ἐν Κτημενίοις εἰδικῶς παλαίοντες, πρὸς τὸν Βουλπιώτην καὶ τὸν Γαλλῆν εἶναι ὁ κ. Ζῶτος ὡς βουλευτὴς καὶ ὁ κ. Χριστοδουλιᾶς ὡς ὑποψήφιος Δημάρχος. Τὸν πρῶτον γινώσχετε. Νέος εὐπαίδευτος καὶ υἱὸς οἰκογενείας ἐκ τῶν πρωτίστων, οὔτε νὰ διανοηθῇ κἀν τοιοῦτον φρικῶδες ἐγκλημα ἦν δυνατόν· ὁ δὲ Χριστοδουλιᾶς εἶναι εἰς τῶν ἐντιμοτάτων καὶ ἐναρετωτάτων κατοίκων τῆς ἐπαρχίας. Ἐπρεπε νὰ ἦναι τις ὅχι μόνον μοχθηρότατος, ἀλλὰ καὶ βλακωδέστατος, ἵνα διανοηθῇ πολιτικῶς τοιοῦτον ἐγκλημα τὴν παραμονὴν τῆς ἐκλογῆς, διότι ὅπως δῆποτε καὶ ἐάν διεπράττετο, εἰς τὴν πολιτικὴν θὰ ἀπεδίδετο ὡς ἐκ τοῦ χρόνου τῆς τελέσεως αὐτοῦ· καὶ τοῦτο βεβαίως θὰ ἐσχέφθη ὁ ἐλεεινὸς κακούργος, ὅστις τὸ διέπραξεν, ἐλπίζων νὰ παρεκτρέψῃ τὴν προσοχὴν τῆς δικαιοσύνης. Εὐθὺς ὡς ἦλθον ἐδῶ, εἶδον τὸν Ἐπαρχον ἵνα μάθω τὰς λεπτομερείας. Ἰδοὺ τί μέχρι τοῦδε γινώσκει ἡ ἀρχή. «Ὁ δολοφονηθεὶς δήμαρχος εὐρίσκετο τὴν 29 Ἰουνίου ἐν Κλειτσῷ χωρίῳ τοῦ Δήμου Κτημενίων, ἀπέχοντι τῆς πρωτευούσης τοῦ Δήμου Φουρνᾶς μίαν ὥραν· ἦτο μετὰ διαφόρων φίλων του ἐν τινι τῶν συνήθων μαγαζείῳ τοῦ χωρίου. Περί ὥραν 8 καὶ ἡμίσειαν μετέβαινον ἐκεῖθεν μετὰ τῶν φίλων του εἰς τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ κατέλυσε. Ἐνθ' ὅτε ἡ συνοδεία ἔκκαμπε γωνίαν οἰκίας τινος, ἐνθα ἐπεκράτει βαθύτερον σκότος, ἄγνωστος

κακούργος, κεκρυμμένος ἐκεῖ, ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ δυστυχοῦς Δημάρχου, ὃν ἔρριψεν ἄπνον χαμαὶ διατρυπηθέντα τὸ στῆθος κατὰ τὸν χώρον τῆς καρδίας ὑπὸ πλείστων μικρῶν σφαιρῶν. Ὁ πυροβολήσας ἐγένετο ἄφαντος.»

Εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇς ὁποῖαν θλιβεράν ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν εἰς ἅπασαν τὴν ἐπαρχίαν ἡ ἀπαισία αὕτη εἰδήσις. Φρίττομεν διὰ τὸ ἐγκλημα, θλιβόμεθα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ ἀνδρὸς χρηστοῦ καὶ προσφιλοῦς καὶ ἐπαναστατεῖ ἡ ψυχὴ μας κατὰ τῆς μορφῆς, ἥτις, ἔστω καὶ προσωρινή, θὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸν τόπον μας. Ἐλπίζω, ὅτι ἡ δικαιοσύνη ταχέως θὰ ἀνακαλύψῃ τὸν αὐτουργὸν τοῦ ἀνοσίτου ἐγκλήματος. Τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα πάντες, ἀνεξαίρετως τῶν πολιτικῶν διχωστικῶν, διότι πρὸ παντὸς ἐπιθυμοῦμεν ἡ μὲν ἰδιαιτέρα πατρίς μας νὰ ἔχῃ ἀκηλίδωτον καὶ ὑπερήφανον τὸ μέτωπον, ἡμεῖς δὲ ν' ἀγωνιζώμεθα ἀγνὸν καὶ ὄντως φιλοπάτριδα ἀγῶνα.

Καμτασίκι.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΝ ΨΕΥΔΟΥΓΜΝΑΣΙΟΝ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Θεσσαλονίκη, 29 Ἰουνίου.

Μετὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν ἐλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς πόλεως μας ἦλθε καὶ ἡ σειρά τῆς ἐνταῦθα πρὸ διετίας ἰδρυμένης βουλγαρικῆς Σχολῆς, τῆς αὐτοκαλουμένης Γυμνάσιον. Αἱ ἐξετάσεις αὐτῆς ἐτελείσθησαν ἐπὶ τὸ πομπωδέστερον, προσκλητήρια καὶ προγράμματα ἐπὶ στυλίου χάρτου διενεμήθησαν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους διοικητικούς ὑπαλλήλους, τοὺς Προξένους καὶ τινὰς ἐκ τῶν προκρίτων ἐξ ὧν τινες παρευρέθησαν, καὶ τὸ κατὰστημα τῆς Σχολῆς ἐστολισθῇ πανηγυρικῶς. Ἐν τῇ τελετῇ τῆς διανομῆς τῶν ἐνδεικτικῶν ἐπεδόθησαν ταῦτα τοῖς μαθηταῖς τῆς Σχολῆς ταύτης ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ τοῦ Βιλαετίου Θεσσαλονίκης Γκαλῆπ πασσᾶ, ὅστις οὐδεμίαν φαίνεται ποιῶν διάκρισιν

ρεῖ νὰ φέρουν στενοχωρίαν ἐπιβλαβὴ καὶ νὰ παρεμποδίσουν πολλὰς ἐπιχειρήσεις.

Ἀναμφιβόλως οἱ ἑταῖροι θὰ ἠδύναντο νὰ προμηθευθῶσι εὐκόλως τὴν ποσότητα ταύτην, ἀλλὰ ἐπροτίμησαν νὰ ζητήσουν προθεσμίαν, διὰ νὰ πληρώσωσι τὸν κληρονόμον τοῦ Δεβιλλιέρ, εἰς τὸ ὅποιον συνήντησεν ὁ ἀδελφός σας. Τέσσαρα ἔτη συνεφωνήθησαν. Φυσικῶς τὸ κεφάλαιον, μένον ὑπὸ τὴν διάθεσιν τῶν ἑταίρων, ἔμελλε ν' ἀποφέρῃ κέρδη. Ὁ κύριος μαρκήσιος ἔποεπε νὰ ἔχῃ ἀντιπρόσωπον ἐν Βαταύξ καὶ ὡς τοιοῦτον ἐξέλεξεν ὑπάλληλον τοῦ οἴκου Φιλίππου Δεβιλλιέρ εἰς τὸν ὅποιον εἶχεν ἐμπιστοσύνην, καὶ ὅστις ὠνομάζετο Κάρολος Σεδρύ. Μετὰ τέσσαρα ἔτη, ὁ ἐντολοδόχος ἔλαβε τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὸν ἀδελφόν σας ποσὰ ἢ μάλλον εἰς τοὺς κληρονόμους του, ἐπεὶ δὲ δυστυχῶς ὁ κύριος μαρκήσιος δὲν ἔζη πλέον, καὶ κατέθεσε ταῦτα εἰς τὴν ἐν Βαταύξ Τράπεζάν σας.

Τὶ ἀπέγεινεν ἔκτοτε ὁ ἐντολοδόχος τοῦ ἀδελφοῦ σας; Ἀγνοῶ. Ἐλαβον πληροφορίας περὶ τούτου χωρὶς νὰ δυνήθω νὰ μάθω τι. Βεβαίως ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀπέθανεν ἀπὸ πολιοῦ, ἴσως ἀπωλέσθη ἐν θαλάσσῃ, ὅπως καὶ ὁ κύριος μαρκήσιος Σαμαράνδ.

Τέλος, κύριε βαρόνε, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ὄρων, καθ' οὓς ἡ παρακαταθήκη τοῦ ποσοῦ ἐν Βαταύξ ἐγένετο, παρεδόχθημεν ἀπὸ τοῦ 1853 ἵνα τὸ κατατεθειμένον κεφάλαιον μετέχῃ ὅλων τῶν οἰκονομολογικῶν ἡμῶν ἐπιχειρήσεων.

Ὁ κύριος Δεσιμαίζ ἦτο τεταραγμένος, ὡς νὰ εἶχεν ὑδράργυρον εἰς τὰς φλέβας του.

— Καὶ ποῖος εἶναι σήμερον, κ. Βάν Ὅσσην, ἡρώτησεν μετ' ἀπορίας, ὁ ἀριθμὸς τοῦ κεφαλαίου;

— Εἴκοσιν ἑκατομμύρια! κ. βαρόνε.

— Εἴκοσιν ἑκατομμύρια! ἐπεφώνησεν ὁ Δεσιμαίζ ἀλλάσων χρώματα, παραζαλισμένος, ὡς νὰ τοῦ κατέφερον κτύπημα κατὰ τῆς κεφαλῆς του.

— Σὰς βεβαίω, κύριε βαρόνε, ὅτι οὐδόλως ἐπιθυμῶ νὰ αὐξήσω ἀκόμη τὸν ἀξιοσέβαστον τοῦτον ἀριθμὸν τῶν ἑκατομμυρίων, καὶ διὰ τοῦτο προθυμοῦμαι νὰ ἐξοφλήσω τὸν λογαριασμὸν τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ.

— Καταλαμβάνω κ. Βάν Ὅσσην· ἀλλὰ τοῦτο θὰ σὰς ἦνε εὐκολον;

— Τὸ ἐλπίζω!

— Ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ, γνωρίζετε τοῦτο βεβαίως, ἓνα μόνον εἶχεν ἀδελφόν, ἐμένα.

— Τοῦτο εἶνε ἀληθές.

— Εἴμαι λοιπὸν ὁ μόνος κληρονόμος του.

Ὁ τραπεζίτης ἀπεκρίθη διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς:

— Εἴκοσιν ἑκατομμύρια, εἴκοσιν ἑκατομμύρια! ἐπανάλαβεν ὁ Δεσιμαίζ ἐκμανής· μοὶ ἀνῆκουν κ. Βάν Ὅσσην, μοὶ ἀνῆκουν!

— Τὸ πιστεύω, κύριε βαρόνε.

— Ἀ! κ. Βάν Ὅσσην, κ. Βάν Ὅσσην! ἀνέκραζεν ὁ βα-

μεταξύ Βουλγάρων και Ἑλλήνων, θεωρῶν τὰς δύο ἀντιπάλους ἐθνότητας ἐπίσης ἀξίας τῶν φροντίδων καὶ περιποιήσεων αὐτοῦ.

Περὶ τῶν ἐξετάσεων τοῦ πανσλαβικοῦ τούτου καθιδρύματος τοῦ φέροντος τὸν ἐξῆς τίτλον βουλγαριστὶ «Βουλγάρσκατα Γυμνάσιον Σφ. Κύριλο-Μετόδισ νία Σόλου» ἤτοι Βουλγαρικὸν Γυμνάσιον τῶν Ἀγ. Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἡ ἐνταῦθα ἐκδιδομένη ἐλληνικὴ ἐφημερίς Φάρος τῇ; Μακεδονίᾳ ἔγραψε πολλὰ καὶ καλὰ ὅποια δὲν θὰ ἔγραφεν οὐδ' ἡ ἡμιεπίσημος «Βουλγαρία», ἐν τέλει δὲ καθῆκον ἱερὸν ἐπιτελοῦσα συγχάριε τὸν τε Διευθυντὴν καὶ τοῖς διδασκάλοις αὐτῆς διὰ τὴν πρόδον τῶν μαθητῶν αὐτῶν, ὡσεὶ μὴ εἶχεν ἄλλο τι νὰ γράβῃ ὁ ἀξιάγαστος «Φάρος» παρὰ ἐπαίνους καὶ ἐγκώμια ὑπὲρ τῶν ἐπιδρομῶν τούτων. Ἐγκλειῶ τὸ φύλλον τὸ περιέχον τὸ διάφορον τοῦτο ὅπως λάβῃτε γνῶσιν τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ. Δὲν ἠδύνατο βεβαίως ν' ἀναμῆναι τις καλλίτερόν τι παρὰ τοῦ «Φάρου» ὅστις γραφόμενος ὡς γράφεται καὶ παρὰ τοῦ τυχόντος, προτιμώτερον ἤθελεν εἶσθαι νὰ μὴ ὑφίστατο. Ἀλλ' ἀποροῦμεν πῶς τινες εἰσέτι χορηγοῦσιν αὐτῷ τὴν ἡθικὴν καὶ ὕλικὴν συνδρομὴν τῶν. Πολὺ ὀρθῶς ἤλεγξεν ἐν τινι τελευταίῳ φύλλῳ αὐτοῦ τὸ «Μὴ Χάνεσαι» τὸν ὑπακόμῃτα ποιητὴν τῆς Ἀφρῆς Δόκτορα Κουτούδαλιν ἐν τῇ μεταφράσει τῶν τηλεγραφημάτων.

Ἡ πόλις μας φιλοξενεῖ κατ' αὐτὰς τὸν αἰδεσιμώτατον Καλαποθάκην, δημοσιογράφον κλπ. ἐν Ἀθήναις, προτιθέμενον νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ Βιτώλια καὶ τὰς Σέρρας. Ἀγνωστοὶ οἱ λόγοι τοῦ ἀνὰ τὴν Μακεδονίαν ταξειδίου του, πάντως ὅμως προσηλιτιστικοὶ εἰσιν οὗτοι.

Ο ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΙΤΙΟΣ ΤΩΝ ΣΦΑΓΩΝ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ὁ λόρδος Ρανδόλφος Τσῶρξιλλ ἐτύπωσε φυλλάδιον ἐξ

ὀγδοήκοντα σελίδων, *Κατηγορητήριον ἐναντίου τοῦ Τεφίκ*, ὅπερ ἀπευθύνει εἰς τὸν πρωθυπουργὸν Γλάδστων. Σκοπὸς αὐτοῦ συνηρμολογημένου ἐκ διαφόρων μαρτυριῶν, ἀποσπασμάτων ἐκθέσεων τῆς Κυανῆς Βιβλίου καὶ ἄλλων ἐγγράφων εἶνε νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ Τεφίκ ἐνέχεται διὰ τὰς σφαγὰς τῆς 29 Μαΐου, ὅτι αὐτὸς προεκάλεσε τὸν βομβαρδισμόν τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ αὐτὸς ἐπρωτοραδιοῦργει ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας.

Τὸ μᾶλλον ἐνοχοποιῶν τὸν Τεφίκ εἶνε τηλεγράφημά τι αὐτοῦ πρὸς τὸν Ὁμάρ Λουφτῇ, τὸν τότε διοικητὴν Ἀλεξανδρείας, ἔχον ὡς ἐξῆς : α' Ὁ Ἀραβὴ ἡγγυλῆθη ὅτι θὰ διαφυλάξῃ τὴν τάξιν· ἐδημοσίευσεν τοῦτο διὰ τῶν ἐφημερίδων καὶ ἀνέλαβεν εὐθύνην ἀπέναντι τῶν προξένων· ἐάν κατορθώσῃ τοῦτο καὶ φυλαχθῇ ἡ τάξις, τότε θὰ κερδίσῃ τὴν πλήρη ἐμπιστοσύνην τῶν δυνάμεων, θὰ ζημιωθῇ δὲ ἡ ὑπόληψις ἡμῶν (τοῦ ἀντιβασιλέως).»

Ὁ Ὁμάρ Λουφτῇ ἐνόησε τὸ πνεῦμα τοῦ ἐν λόγῳ τηλεγραφήματος καὶ ἐκπύρην ὑπὲρ τοῦ ἀντιβασιλέως. Ἐξ Ἀλεξανδρείας μετέβη εἰς Κάϊρον, ἔλαβε μυστικὰς συνεντεύξεις μετὰ τοῦ ἀντιβασιλέως, εἰς ἃς βεβαίως θὰ ἀπεφασίσθησαν αἱ σφαγαὶ ὅπως ἐκτεθῇ ἡ ὑπόληψις τοῦ Ἀραβὴ ἐνώπιον τῶν δυνάμεων. Συγχρόνως ὁ Τεφίκ ἦλθεν εἰς συνέντευξιν μὲ Βεδουῖνους διὰ νὰ προβῶσιν οὗτοι εἰς σφαγὰς τῶν Εὐρωπαίων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Κάϊρῳ. Ὑπάρχουν πρὸς τοῦτοις μάρτυρες ἐμολογοῦντες ὅτι τὴν ἡμέραν τῶν σφαγῶν ὁ ἴδιος Ὁμάρ Λουφτῇς ἐνεθάρρυνε καὶ παρώρμα τοὺς Βεδουῖνους ἐναντίον τῶν χριστιανῶν, καὶ τότε μόνον ἔστειλε στρατὸν διὰ νὰ καταστείλῃ τὴν στάσιν ὅταν τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς συνετελέσθῃ.

Συγχρόνως ἐν τῷ φυλλάδιῳ τοῦ λόρδου Τσῶρξιλλ δημοσιεύεται πρωτόκολλον μιᾶς συνεδριάσεως ὑπουργικοῦ συμβουλίου ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἀντιβασιλέως, δι' οὗ πρῶ-

ρόνος πυρετωδῶς, πῶς νὰ σᾶς ἐκφράσω τὸν θαυμασμόν μου; Ὁχι, εἶνε ἀδύνατον... Ἀ! ναι, εἰσθε ὁ γενναιότερος, ὁ τιμιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!

Ἐγερθεῖς ἔλαβε τὰς χεῖρας τοῦ τραπεζίτου καὶ περιέσφιγγεν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του ἰσχυρῶς· θὰ τὸν ἡσπάζετο δὲ ἐάν ἐτόλμα. Καθησυχάσας δὲ ὀλίγον,

— Ὅταν εὐχρεστηθῇτε κ. Βάν Ὅσσην, ὑπέλαβε, θὰ ὑπάγω εἰς Ἀμστελῶδαμον.

— Ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγορώτερα κ. βαρόνε.

— Τίποτε δὲν μὲ κρατεῖ ἐν Παρίσις; δύναμαι ν' ἀναχωρήσω αὐριο, ἀπόψε μάλιστα.

— Ἐχετε εἰς χεῖράς σας τὰ ἀναγκαῖα ἐγγράφα;

— Βεβαίως. Τὸ πληρεξούσιον, τὸ ὅποῖον ὁ ἀδελφός μου μοὶ ἀφῆκε, τὸ πρακτικὸν τοῦ γάμου τῆς μητρὸς μου, Κεκιλίας Βωβάν, μαρκησίας Σαρμαράνδ, τὸ πρακτικὸν τῆς γεννήσεώς μου.

— Αὐτὰ εἶνε ὅλα;

Ὁ Δεσιμαῖζ θορυβηθεὶς παρετήρησεν ἀγωνιωδῶς τὸν τραπεζίτην.

— Καὶ δὲν ἀρκοῦν; ὑπετονθόρισεν.

— Ὅφειλετε ἀκόμη νὰ παρουσιάσητε νομίζω, κ. Βαρόνε, πρακτικὸν τι θανάτου.

— Καταλαμβάνω τὸ πρακτικὸν τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ μου... Ἀλλ' ἀπέθανε, καὶ σεῖς ἀκόμη δὲν ἔχετε ἀμφιβολίαν περὶ τούτου· ἀναμῆνω τὰ τριάκοντα ἔτη τῆς ἀ-

πουσίας, ὅπως ἐπιτύχω διακήρυξιν δικαστικὴν ἀπουσίας. Ἀλλως, κ. Βάν Ὅσσην, ἡ συμβολαιογραφηθεῖσα πράξις διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἀδελφός μου μὲ κατέστησε πληρεξούσιον τοῦ ἀναπληροῦ τὸ πρακτικὸν τοῦ θανάτου του.

Ὁ τραπεζίτης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ πρακτικοῦ τούτου τοῦ θανάτου, εἶπε.

— Ἀ! . . . Ἀλλὰ βλέπω. . .

— Ὁ ἀδελφός σας, κ. βαρόνε, δὲν ἐνυμφεύθη ἐν Βαταναίᾳ;

Κεραυνὸς ἐπισκῆπτων ἐν μέσῳ τοῦ θαλάμου δὲν ἤθελε παραγάγει τρομερώτερον ἀποτέλεσμα τῶν λόγων τούτων τοῦ τραπεζίτου.

Ὁ Δεσιμαῖζ ἀνεπήδησε μεταβαλὼν χροιάν. Ἀλλὰ ταχέως ἀνακτῆσας τὴν αὐθαδείαν του :

— Δὲν πιστεύω, ἀπήντησεν.

— Ὁ ἀδελφός σας δὲν εἶχε φέρει μαζύ του ἐν Γαλλίᾳ νεαράν τινα γυναῖκα; ἠρώτησεν ὁ κ. Βάν Ὅσσην.

— Μάλιστα, κύριε, μίαν νεαράν γυναῖκα, ἀγγλίδα, παλλακίδα του, ἀπῆντησεν ἀναιδῶς ὁ ἄθλιος.

— Παλλακίδα του, κ. βαρόνε; Ἀ! πολὺ μὲ ἐκπλήσσετε.

— Διατί;

— Ἐπειδὴ φαίνεσθε μὴ γνωρίζων ὅτι ὁ ἀδελφός σας ἦτο νυμφευμένος,